

Befúj című friss szerzeményét beválasztották A Dal 2021 verseny 40 fős mezőnyébe. „Az utóbbi időszak nagy terhet pakolt az emberekre, ideje kitárni az ablakot! Alkotó emberként ilyenkor azt várom, hogy berepül a múzsa vagy egy angyal, aki inspirál, de ha túl sok a rossz, bármikor ránk fér a szellőztetés” – mondja az új nótáról a veszprémi örömmzenész, akit a Bakony és a Balaton között már régóta szeretnek. A 2018-ban dalverseny-döntős Zöld a május óta Süle Zsolt neve országSZerte ismertté vált, ehhez persze az is kellett, hogy egy ideje „igenemberként” rábólintson a kihívásokra.

Igenember, igen jó dalokkal

SÜLE ZSOLT AZ ÁLOMARCÚ LÁNY UTÁN A SAJÁT
FIÓKBA REJTETT ÁLMAIT IS MEGVALÓSÍTJA

Szerző: dr. Szász Adrián

Fotók: ifj. Nagy György

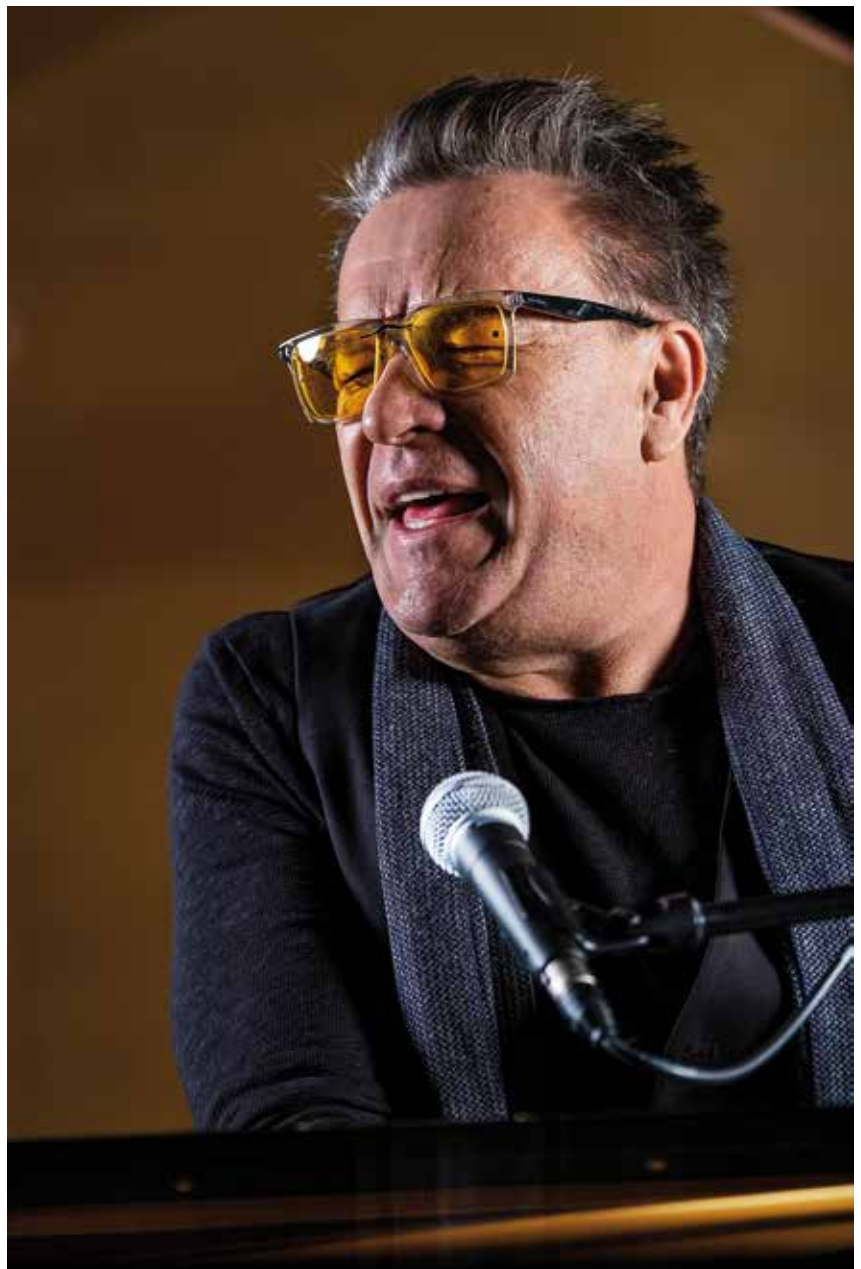
KORTALAN CSODABOGÁR

– Befűjt a népszerűség, vagy minimum kitérte az ablakot az emberek felé az, hogy három éve sikeresen szerepeltél **A Dalban**?

– A városom, Veszprém mindekképp felemelt, a tenyerén hordott. Óriási elismerés, hogy Gizella-díjat kaptam, úgy érzem, ezt utólag is ki kell érdemelnem. Azóta nem térek ki a lehetőségek elől, sőt talán keresem is őket. Nagyon megérintett az is, hogy kábé egy évvel a Zöld a május bemutása után kaptam egy hölgytől egy üzenetet, aki akkor nagyon beteg volt, és azt írta, ez a dal segített neki a gyógyulásban. Ezek után azt gondolom, mennem kell tovább, élni az adottsággal, amit kaptam.

– **Korábban rajtad múlt, hogy – legalábbis ekkora nyilvánosság előtt – nem éltél vele?**

– Gyerekkorom óta írok dalokat, de sokáig a fiókban maradtak, önértékelési problémák miatt azt hittem, nincs létjogosultságuk. Aztán rájöttem, hogy oly mindegy, milyen

szintű egy szerzemény, ha önazonos. Mert akkor hiteles, és ezt érzik az emberek. Viszolyogtam attól is, hogy kiálljak egy zsűri elé, másokat is mindig lebeszéltem erről. Aztán egyszer csak ott álltam! A stúdióban kevertük épp a Zöld a májust, amikor bejött valaki, s kérdezte, hogy A Dalhoz csináljuk-e. Mondom, de-hogy. Aztán elkezdtek beszélni, hogy mi veszítenivalónk lenne, ha beküldenénk. A műsorba bekerülve persze csodaborgárnak éreztem magam a sok fiatal között – azóta annyi változott, hogy még három évet öregedtem... De a zenészelet meg a művészet végül is kortalan, nem? Csak legyünk önazonosak!

– **Sok ötleted lapul még az említett fiókban, vagy szép fokozatosan előkerülnek azért?**
– Hálaistennek rengeteg ötletem van. De már fiatalon is volt

mindenféle zenekarom, csak valahogy nem jutottunk el az ideális fórumokra velük, vagy azok nem jutottak el hozzám Herendre, ahol felnőttem. Talán akkoriban még nem is volt a megfelelő polcra helyezve az, ha valaki saját zenét szerez. Jobban értékelték az ismert feldolgozásokat, amikre bulizni lehet, tisztelet a kivételnek!

KATONA ÉS UTCAZENÉSZ

– **Volt nálatok a zenélésnek családi előzménye? Milyen hangszeren tanultál játszani?**

– Apám szaxofonozott a vendéglátóiparban, de az a zenélés fárasztóbb formája. Titkon talán örült, hogy örököltém tőle az érdeklődést, de óvott is volna attól, hogy egyszer belefásuljak. Ő reggelente, amikor hazaért egy lakodalomból, már vette is át a melósruháját, és ment ki

dolgozni. Zenélni pedig autodidakta módon tanultam, a zongora lett a hangszerem, de nem vagyok zongorista, sem énekes. Inkább dalszerző, aki előadja a dalait, s azokat zongorával kíséri. A zenei világot érdekes módon a katonaság is meghatározta, mert kinyitott egy kaput. Nemcsak életre szóló barátságok szövődtek ott – hiszen kiderült, ki az, aki tűzbe megy a másíért, s ki a sumák –, hanem például Stinget hallgattunk a hosszú téli estéken, így amikor leszereltem, egészen igényes műfajokat kezdtem el szeretni.

– **Story, Sansz, Mozizenekar. Ezek voltak a korai saját bandáid, majd jött a mai napig működő LGT Emlékezenekar, amelyben még Somló Tamás és Karácsony János is többször fellépett veletek...**
– A saját dalos bandáimmal a Ki mit tud?-okról rendre

kirúgtak minket, persze akkor még éretlenebb szövegeket írtam. Ma sem gondolom, hogy bölcs vagyok, de már sok a tapasztalat, a mondanivaló, akkor meg csak a bulizásról és a csajokról énekeltünk, miről másról. Pont egy Ki mit tud?-os kudarc után állt össze egy rivális együttesből és belőlünk az LGT Emlékzenekar, ami már több mint 25 éve tagcsere nélkül dübörög. Ha tizenkilenc évesen, amikor elmentem a Tabánba, valaki azt mondja, hogy egyszer Somlóval fogom duettben énekelni a színpadon az Álomarcú lányt, szerintem nemcsak kinevetem, de fenékbe is rúgom! Ám amikor ez megtörtént, hihetetlen katarzis fogott el.

– A színházi világhoz is közel kerültél, hogyan cseppentél bele?

– Vándorfi László, a Pannon Várszínház igazgatója kérte fel az LGT Emlékzenekart a Miénk ez a cirkusz című előadáshoz, s ahogy a zenekari árokból beleszagoltam a színház levegőjébe, megfogott. További felkérések is jöttek: egy Omega-darab, aztán zenés mesejátékok, a legutóbbinak

SÜLE ZSOLT VESZPRÉMRŐL ÉS A CSALÁDRÓL:

„A Veszprém iránti szeretetem kölcsönös, érzem, hogy a város is egy emberként mögöttem áll. Rengeteg itt a tehetséges ember a különböző művészeti ágakban. 2023-ban Európa Kulturális Fővárosa leszünk, kötelességünk is vinni a zászlót. Jönni haza valahonnan és meglátni a Veszprém-táblát, hihetetlenül megnyugtató érzés! Hogy mitől? A veszprémiség érzése attól érzés, hogy nem tudom definiálni. Ez az otthonom, itt él a családom: a 18 éves lányom, aki pont olyan bohém, mint én, meg a 21 éves fiam, aki a feleségemmel együtt egy fokkal gyakorlatiasabb. Ők adják a stabilitást.”

nemcsak a zenéjét, a szövegét is én írtam. Sőt Vándorfi a Csinibabába is meghívott – színészként... Az volt ám a kihívás! Akkoriban fogadtam meg, hogy többé semmilyen izgalmas lehetőségre nem mondok nemet, így belevágtam. Azt mondta, nyugodjak meg, magamat kell adnom. Velem indul és zárul az előadás: öreg utcazenészt alakítok, aki visszagondol a régi időkre. Besétálok jelenetekbe, sőt – ahogy azzal a többiek cinkeltek is – a végén még a „tejföl”, a zárzó is az enyém, ami után jön a taps... Élvezem!

VADAK ÉS SZELÍDEK

– Ahogy a Trócsányi Gergely Hollywoodoo-énekeskel közös ÉSTE nevű formációtok fellépéseit is, a nézőtérről legalábbis így látni. Gergővel hogyan taláztatok egymásra?

– Néhány éve egy Utcazene Fesztiválon beszélgettünk, majd ideadta a fiókban ragadt dal-szövegeit, amik a Hollywoodoo repertoárjába nem fértek bele, hogy kezdjek velük valamit. Ötletelgettünk, s kialakult egy fúzió, egy afféle furcsa pár. Színházi estet hoztunk létre mindebből Veszprémben, amit

műfajtalankodásnak neveztünk, mert nem is teljesen koncert, de nem is színház. Azóta készítettünk három lemezt, de nemcsak a színpadon működik köztünk a kémia, a szövegein keresztül rájöttem, milyen sok közös van bennünk. Barátok lettünk, a terpeszállós rocker meg én, a galamblélek...

– Talán, mert benned is megbújik valami vadság, meg benne is valami szelídség...

– Abszolút! Én is írtam pár szöveget kettőnknek, és az egyikben elég csúnya szavakat használtam. Megmutattam neki, de mondom, ezt a részt majd

megváltoztatom. Azt mondja, isten ments, nem szabad, ki kell mondani, énekelni, mert úgy hiteles! Ha ez jutott eszembe a dalírásnál, nem szabad virágnyelvre fordítani. Húzott magával, hogy mutassam meg, ami valójában jön belőlem.

– Ez azt is jelenti, hogy az ÉSTE keretei között tudtál először igazán megnyílni?

– Igen, ez fordulóponthoz vezetett. Talán a kamaraelőadások is segítettek, hiszen ott ült tőlünk két lépésre a közönség. Lemeztelenedtem, kitárulkoztam előttük. Nem akartam már pózolni, sőt mindenáron jó kedvet közvetíteni sem, az pedig nagyon felemelő érzés, amikor kendőzetlenül önmagad adhatod! Műfaji megkötés nincsen, Gergőnek is új terület például egy sanzonszerű kuplédalt elénekelni.

– A felszabadultság látszik is rajtatok, akár a koncerteken a dalok közti beszélgetésekből.

– A sztorizás, egymás szívatása, a nézők megszólítása tényleg nem klasszikus koncertelem. Tartottam is tőle például falunapokon – holott én is vidéki vagyok –, hogy mit gondolnak majd két ismeretlen fazonról, akik művészkednek és ökörködnek. De nem volt olyan, hogy ne vastaps közepette jöttünk volna le! Ha jól érzed magad a színpadon, az árt. Megfelelési kényszer nélkül, spontán, egymást is mindig meglepve, a zenészkollégákat is bevonva. Ez egy játék, amit marhára komolyan veszünk.

– Jól érzem a szavaidból, hogy későn érő típus vagy?

– Igen, de ma már elhiszem, hogy odafigyelnek rám, és súlya van annak, amiről énekelek.

TRÓCSÁNYI GERGELY A KÖZÖS ALKOTÁSRÓL

„A saját tehetségében egy kicsit kételkedő, abban mégis hívó embernek ismertem meg Zsoltot. Talán meg is leptem a kérésemmel, hogy olyan zenét alkosson a szövegeimre, amelyet kipiszkálnak belőle a sorok, műfaji, hangulati megkötés nélkül. Kreatív ember, kiváló zeneszerző, aki az ÉSTE-dalokat olyan széles skálát bejáró történetre varázsolta, ami felismerhetően az övé, mégis az én gondolatvilágomat tükrözi. Amennyire különbözünk, annyira összetalálkoztunk az ízlésünk, a humorunk, a szakmaiságunk. Nagyon szeretjük a városunkat, a veszprémi közegben szocializálódtunk, ráadásul tőle sem áll távol a rock – hiszen az LGT is használt rockos elemeket –, és nekem is van mélyebb vagy épp habkönnyű énem. A színházi produkciónk meg az első ÉSTE-lemez sikere nekem egy új terepen való galoppozás élvezetét adta, őt pedig felszabadította. Előhozta a sajátos, szerethető zenei világát. Arról nem beszélve, hogy remekül tudjuk húzni egymást a színpadon, így a közönség és mi is jól mulatunk!”

